

16 AUGUSTUS 1916.

AFLEVERING 8.

NADruk VERBODEN.

Opgericht door E. HEIMANS, J. JASPERS Jr. en JAC. P. THIJSSE.

REDACTIE

J. HEIMANS, AMSTERDAM.

JAC. P. THIJSSE, BLOEMENDAAL.

ADRES DER REDACTIE:

JAC. P. THIJSSE, BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

ADMINISTRATIE:

2e OOSTERPARKSTRAAT 223, AMSTERDAM.

Prijs per jaar / 4.80.

ONS GOUDHAANTJESNEST.

NOG een paar dagen en dan is al het lieve en mooie voorbij, waar-
mede wij ons meer dan een maand lang bezig hielden: de goud-
haantjes zijn op het uitvliegen. Maar wat een vreugde heeft dat
nestje ons al niet bezorgd! Nadat wij eerst in Mei een groote
teleurstelling hadden, doordat het eerste goudhaantjesnestje verstoord
werd, kwamen wij 16 Juni tot de ontdekking, dat waarschijnlijk hetzelfde
paartje den moed niet had opgegeven en zich weer een nestje bouwde vlak bij
ons huis en nog mooier en gunstiger gelegen voor den toeschouwer. Wel hadden
wij de twee vogeltjes de vorige dagen steeds op de spar heen en weer zien
vliegen en huppelen, maar we hadden niet durven hopen, dat ze 't nog eens
zouden wagen opnieuw te beginnen. Toen we gingen kijken was het toekomstige
woninkje half gereed. 't Is niet te zeggen, hoe lang werk de diertjes hadden,
maar wel weten we, dat 's avonds om 6 uur het huisje gereed was na een
langen dag van hard werken. Het nestje ligt zéér gunstig, bijna 1½ meter van
den grond af, aan het eind van een dicht begroeiden, afhangenden sparretak, en
op eenige meters afstand konden wij de kleine bouwmeestertjes rustig gadeslaan

in hun ijverig werk. 't Was een op- en aanvliegen met verschillende grondstoffen en 't leek ons alsof het vrouwtje (te herkennen aan minder hard geel gekleurd kuifje) het meest bij het werk bleef en het mannetje maar steeds aanbracht wat noodig was, onderwijl op zijn manier zijn vroolijk piepend deuntje fluitend. Het wijfje werkte hard en we zagen het nestje steeds vorderen. Als een heel klein mandje hangt 't aan de sparretak, ook zijn enkele dunne takjes

Aerdenhout, Juli 1916.

Nest van het Goudhaantje.

Foto A. BURDET.

van de spar mee aan het nestje geweven, en lijkt 't dus of er een hengseltje aan zit, waardoor 't zoo doet denken aan een fijn mandje. De wanden van het nestje zijn dik en voelen viltachtig aan. Mos is wel het hoofdbestanddeel en de bekleeding van binnen bestaat uit pluisjes, haren, draadjes en veel veertjes, ook is er houtwol doorheen geweven.

Met haar krachtig snaveltje stampst de toekomstige bewoonster haar

huisje in elkaar, nergens is er een spleetje of kiertje. Geen jonge moeder kan met meer liefde haar toekomstig kindje verwachten en het wiegje bereiden dan dit vogelvrouwtje.

Dus 16 Juni was 't nestje gereed en kon het huis betrokken worden. Den volgenden morgen al vroeg liepen we er heen, doch zagen of hoorden niets van de bewoners, maar twee dagen later lag het eerste roze-bruin en grijs gevlekte erwt-eitje er in. Wat waren we gelukkig, steeds kwamen er bij, totdat wij tot negen telden en toen ging ons wijfje rustig broeden, niet angstig voor nieuwsgierige menschen. Soms kwamen we er vlak bij en zagen een groot rond oog, dat ons toch met vertrouwen aankeek. We wilden haar niet verjagen, doch steeds maar zien, of niets ons geliefd nestje verstoorde! 27 Juni is het wijfje gaan broeden en 10 Juli werden onze goudhaantjes geboren. Na dertien dagen zagen we in dit huisje 9 heele kleine roze ademhalende propjes. Vogeltjes kon men ze nog niet noemen, eigenlijk zijn het leelijke stumperdjes, zoo pas geboren, maar met den dag worden ze beter en nu, nu ze 3 weken bijna oud zijn, zijn ze wel een kijkje waard. Ze hebben nu veertjes, die zoo zacht zijn als zijde en we kunnen dan ook niet nalaten zoo nu en dan eens even over dat donsje heen te strijken.

Juli 1916.

Goudhaantje bij 't nest.

Foto A. BURDET.

Het voeren van de kleintjes door het ouderpaar behoort werkelijk wel tot de aardigste waarnemingen van het intieme leven der vogels. Wat hebben ze 't nu druk na die dagen van schijnbare rust van het broeden, ze vliegen af en aan met alle mogelijke smakelijke hapjes voor hun kroost, o. a. wurmpjes, rupsjes, vliegjes, en terwijl ze hun snaveltje vol eetwaar hebben, springen ze al zingend van af de hooge sparretakken naar den ons bekenden neerhangenden tak, zitten een oogenblikje op den rand van het nestje (wat onze photograaf ons hier laat zien; die photo is verkregen door veel geduld, liefde en toewijding) en voeren hun ongeduldige kleintjes, die al met openge-

sperde bekjes zitten; ze wisten toch immers al door 't zingen en piepen dat er wat om te smullen in aantocht was. — Maar niet alleen zorgen de ouders voor het inwendige van hun kinderen, ook het vogelhuisje (dat 7 cM. diep en 7 cM. breed is), wordt keurig onderhouden en terwijl de kleintjes nog nagenieten van hun heerlijk hapje, reddert moeder den rommel op, dien haar kinderen maken, en waar wij menschen schuier en blik nemen, verzamelt zij alles in haar snavelkje en vliegt weg met het vuile boeltje, wat niet in het nestje blijven mag. —

Wij gaan langzamerhand wel merken, dat we onze jonge goudhaantjes niet lang meer zullen behouden, ze worden al zoo wijs voor hun leeftijd en 't is alleraardigst om te zien, hoe ze nu ook probeeren op eigen wiekjes te drijven. Den heelen dag springen ze in het nestje rond, soms op elkaar's kop en die 't

Juli 1916.

Goudhaantje brengt voedsel aan de jongen.

Foto A. BURDET.

meest bij de hand zijn, zitten al eens op het randje, wagen zelfs al een takje verder te springen en kijken met hun lieve oogjes de groote wereld in, onbewust van gevaar, maar zeer zeker bewust van moeder's trouwe zorgen, want zoodra ze maar haar geluidje hooren, krui-
pen de kleine deserteurs weer in het beschermende nestje,

vertellen misschien in hun taal hunne gewaarwordingen, maar vinden 't toch wel zoo veilig bij de anderen te blijven, totdat de ouders het sein zullen geven van vertrek. —

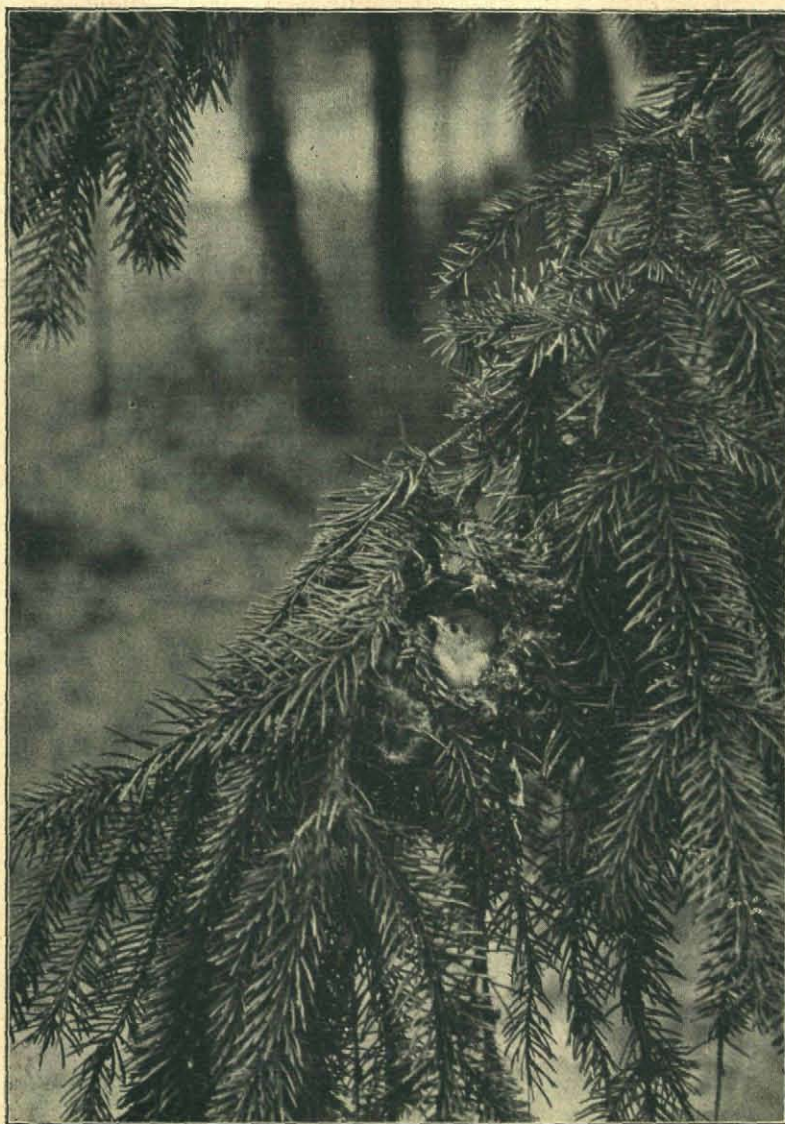
Eigenlijk zouden wij wel steeds door kunnen vertellen van dit bijzondere nestje; wij zijn nooit uitgekeken en ontdekken steeds meer liefs. De goudhaantjes heeten de kleinste vogeltjes van Europa, zouden ze ook niet de meest welopgevoede zijn? Nooit kibbelen ze samen, altijd gunnen ze elkaar de lekkere hapjes, ze zijn wel ongeduldig, maar schijnen toch te weten, dat ze niet vergeten worden.

Ook aan de ouders is een voorbeeld te nemen; den heelen dag zijn ze onvermoeid bezig met de voeding en schoonmaak van hun schattig negental. Ze zien er werkelijk vermoeid en mat uit in vergelijking met hun kroost, dat in zijn liefste pakje gestoken bijna klaar voor de wereld is. Zacht-groen en geel zijn de hoofdkleuren van de kleine blonde vogellijfjes en om de donkere oogjes is een licht geel randje, dat ze juist zoo sprekend maakt. Hun staartjes zijn

ONS GOUDHAANTJESNEST.

145

nog erg kort, maar behalve dat ze nog geen geel kuifje hebben, verschillen ze in uitzien en grootte heel weinig van de ouders.

Aerdenhout, Juli 1916.

Jong Goudhaantje in 't nest.

Foto A. BURDET.

De paar dagen, waarvan wij bij het begin van deze regels spraken, zijn voorbij, de vogeltjes zijn allen uitgevlogen en met de ouders de wijde wereld in.

Er rest ons nu een leeg nestje en in ons zelf is ook een leegte, nu al dat lieve weg is, we hadden ons zoo in geleefd in het goudhaantjes-gezinnetje, dat we ze met weemoed zagen vertrekken.

29 Juli, heel in de vroege om 5 uur, lagen onze goudhaantjes nog heel rustig in hun mandje; geen kwartiertje later kwam het moedertje, verzorgde haar kleintjes en heeft ze toen zeker gezegd, 't nu maar te probeeren, ze waren oud en wijs genoeg. Er daar gingen ze, na eerst nog wat toilet gemaakt te hebben, niet allen te gelijk; zij die de vorige dagen al geoefend hadden, gingen met een vlug gangetje de takken op, even vliegend, even huppelend, dan weer rustend, zoo deden dat vier, de vijf anderen durfden niet zoo gauw, en 't duurde nog wel weer een kwartiertje, voordat weer een stelletje volgde. Eindelijk bleef er eentje over, die treurig zijn voorganger na zag, het kón nog niet mee, het durfde heusch nog niet en ging maar erg piepen, vreezend door moeder vergeten te worden. Maar het moedertje dacht wel aan haar kleintje, en kwam haar nog gedurig voeden en moed inspreken, 't zou heusch wel gaan, maar zachtjes aan, na nog een tijdje wachten zou het kleine achterlijke wezentje 't toch maar eens probeeren, hup, hup, erg wankelend ging 't; al gauw zat 't stil en viel op eens naar beneden, maar was toch nog niet zoo dom of 't hield zich nog vast aan een grassprietje en voorzichtig zetten wij het weer op de tak; moeder kwam nog eens kijken, gaf haar kind als troost een vliegje en 't moest toch maar doorzetten!

Daarna huppelde het wijfje nog eens naar het nestje en ziende dat het huisje leeg was, vloog ze al piepend omhoog, een zware taak wachtte haar, immers nu hadden haar kleintjes zich overal verspreid en was 't nog moeilijker ze allen een beurt te geven, want zonder hulp bij de voeding kunnen onze vogeltjes nog niet; maar wij vertrouwen met een gerust hart onze dierbare goudhaantjes aan hun verzorgers toe!

Wij hebben hier verteld van een stukje vogelleven, zooals we het met eigen oogen gezien hebben, zonder overdrijving, ja, voelen zelfs nog, die poezie niet weer te kunnen geven op papier, omdat de wonderen die de natuur ons biedt niet te beschrijven zijn.

Bentveld—Aerdenhout.

K. TADEMA—DE BREUK.

